

Sneeuwwitje

SNEEUWITJE

Het spoor had Madelief inderdaad naar het bos geleid. Ze wilde de kat graag houden, maar ze was er niet zeker van of hij nog wel leefde. Hij ademde niet en bewoog ook niet.

Ze bereikte het einde van de pootafdrukjes. Er was nergens een huis te bekennen. Opnieuw wist ze niet wat ze moest doen. Zou ze teruglopen ...? Het spoor was verdwenen. Het enige wat te zien was, waren bomen, bomen en nog eens bomen. Het was onmogelijk om te bepalen waar ze zojuist vandaan kwam.

Madelief was verdwaald. Haar neus prikte. Wat nu? Ze liet de kat vallen. Of nee, de kat sprong uit haar armen!

Het dier leefde dus nog. Op vier poten belandde de kat vóór haar. Er zaten geen bloedvlekken meer op zijn vacht. Ook het bloed dat aan Madeliefs armen kleefde, was verdwenen. Haar mond viel open van verbazing. Toen werd ze nogmaals verrast door de kat.

“Je bent verdwaald,” vertelde de kat haar. “Volg mij maar. Ik zal je de weg wijzen. Maar wel een andere weg dan die je hierheen bracht.”

Versteld staarde Madelief hem aan. Haar mond viel weer open van verbazing. Verward wreef ze in haar ogen. Had ze zojuist de kat verstaan? Misschien kreeg ze magische krachten waarmee ze met dieren kon communiceren, een belo-

ning voor de poging om de kat thuis te brengen.

"Ik ben Sneeuwvitje geworden," mompelde Madelief vol ongelooft.

"Wij kunnen praten omdat ik een ongewone kat ben, niet omdat jij een ongewoon mens bent. Je gaat in de komende dagen meer ongewone dingen zien en meemaken. Dat zal jou tot een ongewoon mens maken." De kat draaide zich om en begon te lopen. Madelief volgde hem snel.

Ze nam geen moeite om te verwerken wat de kat zei, het leek haar veel te ingewikkeld. Dingen die ze niet begreep, zou ze wel begrijpen als ze ouder was.

Op dit moment leek het haar wel zo beleefd om zich voor te stellen.

"Ik heet Madelief, ik zit in groep drie en ik woon"

"Dat weet ik," onderbrak de kleine gids haar. "Ik ben Logos, aangenaam."

Logos. Dat doet denken aan lego. Madelief kon het gemakkelijk onthouden.

Madelief genoot van de zonnestralen die door de bomen schenen. Ze vond het veel fijner op de zachte bosbodem te lopen dan op de harde stoep. Wat een bijzondere dag!

Ze huppelde achter een pratende kat aan in een prachtig bos, zomaar op een schooldag. Daar maakte ze zich niet echt zorgen over. Deze situatie was speciaal. Iedereen zou haar begrijpen en zich verwonderen over wat ze meemaakte, als ze dit zouden horen.

Verderop in het bos groeide een appelboom. De rode vruchten aan de takken vielen erg op tussen de groene bla-